

PARTNERRUIL

JAMES PATTERSON BIJ DE BEZIGE BIJ

Tweestrijd
De affaire
Zevende hemel
Je bent gewaarschuwd
Cross Country
Bikini
Achtste bekentenis
Ik, Alex Cross

James Patterson & Liza Marklund

Partnerruil

Vertaald uit het Engels en
Zweeds door Daniëlle Stensen

2010

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Cargo is een imprint van uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2010 James Patterson

Copyright Nederlandse vertaling © 2010 Daniëlle Stensen

Oorspronkelijke titel *The Postcard Killers*

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie Trevillion Images

Foto auteurs Peter Jönsson

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk Koninklijke Wöhrmann, Zutphen

ISBN 978 90 234 5030 6

NUR 305

www.uitgeverijcargo.nl
www.jamespatterson.com

PROLOOG

Parijs, Frankrijk

I

‘Hij is wel erg klein,’ zei de Britse teleurgesteld.

Mac Rudolph lachte, legde zijn arm om de hals van de vrouw en liet zijn hand op haar borst rusten. Ze had geen beha aan.

‘Olieverf op houtpaneel,’ zei hij. ‘Zevenenzeventig bij drieën-vijftig centimeter. Het was de bedoeling dat hij thuis in de eetkamer van de Florentijnse koopman Francesco del Giocondo zou komen te hangen, maar Leonardo da Vinci heeft hem niet afgekregen.’

Hij voelde door de stof heen dat haar tepel hard werd.

Sylvia Rudolph verscheen stilletjes aan de andere kant van de Engelse vrouw en liet haar hand onder haar arm glijden.

‘Ze heette niet Mona Lisa,’ zei Sylvia, ‘maar alleen Lisa. “Mona” is een Italiaans verkleinwoordje dat zoiets als “dame” of “haar genade” betekent.’

De echtgenoot van de vrouw stond achter Sylvia. Zijn lichaam werd door de menigte tegen dat van haar gedrukt.

‘Wil er iemand wat drinken?’ vroeg hij.

Sylvia en Mac wisselden een snelle blik uit.

Ze bevonden zich op de eerste verdieping van de Denonvleugel in het Louvre, in de Salle des États. Aan de muur voor hen, achter niet-weerspiegelend gepantserd glas hing het beroemdste portret ter wereld, en die kerel dacht aan bier?

‘Je hebt gelijk,’ zei Mac en hij liet zijn hand over de rug van de Engelse glijden. ‘Hij is inderdaad klein. Francesco del Giocondo had zeker niet zo’n grote eetkamer.’

Hij glimlachte naar haar man.

‘En jij hebt ook gelijk. Het is tijd voor champagne!’

Ze zochten zich een weg naar buiten via de moderne trap naar de Porte des Lions en belandden in de Parijse lenteavond. Sylvia ademde het bedwelmende mengsel van uitlaatgassen, rivierwater en loofbomen die net vol in het blad stonden diep in en lachte hardop.

‘O,’ zei ze en ze omhelsde de Engelse vrouw, ‘wat ben ik blij dat we jullie zijn tegengekomen. Een huwelijksreis is natuurlijk leuk, maar je moet ook de wereld zien, toch? Hebben jullie al tijd gehad om naar de Notre Dame te gaan?’

‘We zijn vanochtend pas aangekomen,’ zei haar man nors. ‘We hebben amper tijd gehad om iets te eten.’

‘Daar moeten we dan direct wat aan doen,’ zei Mac. ‘Wij weten een geweldige plek aan de Seine.’

‘De Notre Dame is fantastisch,’ zei Sylvia. ‘Het is een van de vroegste gotische kathedralen ter wereld, die sterk beïnvloed is door het naturalisme. Het rozetvenster op het zuiden is echt prachtig.’

Ze kuste de Britse op de wang.

Ze staken de rivier over via de Pont d’Arcole, liepen langs de kathedraal en net toen ze de kade op kwamen, zette iemand een melancholiek Frans liedje in op een accordeon.

‘Bestel maar wat jullie willen,’ zei Mac, die de deur van de bistro openhield. ‘Wij betalen.’

Ze kregen een tafel voor vier met uitzicht op de rivier. De zonsondergang kleurde de gebouwen om hen heen bloedrood. Er gleed een rondvaartboot voorbij, de accordeonist ging over op een vrolijker melodie.

Na een paar flessen wijn ontdeedde de norske Brit. Sylvia voelde dat hij naar haar keek en deed haar dunne blouse een knoopje verder open. Ze merkte dat zijn vrouw naar Mac gluurde, naar zijn lichtblonde haar, honingkleurige huid, meisjesachtige wimpers en welgevormde biceps.

‘Wat een betoverende dag was dit,’ zei Sylvia toen Mac de rekening had betaald en ze de rugzak op haar rug had gehesen. ‘Ik móet een herinnering aan deze avond hebben.’

Mac zuchtte teatraal en greep naar zijn hoofd. Ze ging naast hem staan en kirde: ‘Volgens mij is Dior op Montaigne nog open.’

‘Dat gaat me wat kosten,’ kreunde Mac.

Het Britse stel lachte hard.

Ze namen een taxi naar de Avenue Montaigne. Mac en Sylvia kochten niets, maar de Engelsman haalde zijn creditcard tevoorschijn en kocht een afzichtelijke zijden sjaal voor zijn echtgenote. Mac hield het bij twee flessen Moët & Chandon van een nabijgelegen slijterij.

Toen ze weer op straat stonden haalde hij een joint tevoorschijn, die hij aanstak en aan de Britse gaf. Sylvia sloeg haar armen om het middel van de man en keek hem diep in de ogen.

‘Die flessen wil ik samen met jou opdrinken,’ zei ze. ‘In jullie kamer.’

De man slikte hoorbaar en keek naar zijn vrouw.

‘Zij kan intussen met Mac spelen,’ fluisterde Sylvia en ze kustte hem.

Ze hielden weer een taxi aan.

II

Central Hotel Paris was een schoon maar eenvoudig hotel in Montparnasse. De lobby was leeg. Uit een kamer achter de receptie kwamen de geur van koffie en het flikkerende licht van de televisie.

Ze namen de lift naar de derde verdieping en tuimelden giehelend en enigszins high de kamer in, die uitkeek op de rue du Maine. De muren waren felgeel. Midden op de dikke hemelsblauwe vloerbedekking stond een enorm tweepersoonsbed.

‘Ik ga deze meteen openmaken,’ zei Mac. Hij pakte een champagnefles en liep naar de badkamer.

Sylvia kuste de Engelsman nogmaals, inniger deze keer. Ze merkte dat hij sneller ging ademen, waarschijnlijk was hij al helemaal hard.

‘Volgens mij ben je een grote jongen,’ zei ze op verleidelijke toon en ze streelde zijn been, omhoog naar zijn kruis.

Ze zag dat de Engelse bloosde.

‘Proost!’ zei Mac, die de kamer in kwam met vier geïmproviseerde champagneglazen op het blaadje waarop de glazen voor het tandenpoetsen hadden gestaan.

‘Kom op!’ riep Sylvia. Ze greep snel een glas en sloeg het achterover.

Het Britse stel volgde vlug haar voorbeeld. Mac lachte en vulde iedereen bij. Daarna stak hij nog een joint aan.

‘Hoe lang zijn jullie getrouwd?’ vroeg Sylvia, ze nam een stevige trek en gaf de joint aan de Brit.

‘Vier weken,’ zei de Britse.

‘Moet je eens bedenken,’ zei Sylvia, ‘hoeveel mooie nachten jullie nog voor je hebben.’

Mac schonk het laatste restje champagne uit de fles. Hij trok de Engelse naar zich toe en fluisterde iets in haar oor. Ze lachte zacht. Sylvia glimlachte.

‘Mac kan eeuwen doorgaan. Zullen we een wedstrijdje doen?’

Ze boog zich naar voren, beet de man in zijn oorleletje en zag dat zijn ogen al half dichtgingen. De Engelse giechelde, het klonk laag en verward.

‘Nog maar een paar minuten,’ zei Mac.

Sylvia glimlachte en knoopte het overhemd van de man open. Ze kreeg zijn schoenen en broek ook nog uit voordat hij op de sprei neerviel.

‘Clive,’ brabbelde de vrouw, ‘Clive, ik hou voor altijd van je, dat weet je toch...’

En toen sliep ze ook. Mac had haar al helemaal uitgekleet, op haar slipje na. Hij trok dat ook uit, droeg haar naar het bed en legde haar naast haar man. Haar haren lagen als een waaier om haar hoofd uitgespreid. Ze waren iets korter dan die van Sylvia, maar hadden ongeveer dezelfde kleur.

Sylvia pakte haar tas, keek snel de creditcards door en bekeek daarna nauwkeuriger haar paspoort.

‘Emily Spencer,’ las ze voor terwijl ze de foto bekeek. ‘Dat zal wel lukken, we lijken genoeg op elkaar.’

‘Zou ze familie van Lady Di zijn?’ vroeg Mac terwijl hij haar trouwring van haar vinger trok.

Sylvia raapte Emily Spencers kleding, waardevolle spullen en andere belangrijke persoonlijke eigendommen bijeen en stopte ze in haar rugzak. Toen opende ze het vak aan de buitenkant en pakte daar latexhandschoenen, chloorhexidine en een stiletto uit.

‘De *Mona Lisa*?’ vroeg ze.

Mac glimlachte.

‘Wat anders? Maar je mag eerst helpen schoonmaken.’

Ze trokken de handschoenen aan, haalden papieren handdoekjes uit de badkamer en veegden alles wat ze in de kamer hadden aangeraakt methodisch af, inclusief beide bewusteloze mensen op het bed. Sylvia keek naar het geslachtsorgaan van de man.

‘Zo groot is hij nou ook weer niet,’ zei ze en Mac lachte.

Sylvia keek de kamer rond.

‘Klaar?’ vroeg ze en ze deed haar haren in een paardenstaart.

Ze kleedden zich uit, vouwden hun kleren op en legden die zo ver mogelijk van het bed.

Ze begon met de man, niet om een seksistische reden, maar simpelweg omdat hij het zwaarst was. Ze ging achter hem zitten en hees hem op schoot. Zijn krachteloze armen bungelden langs zijn zijden en hij maakte een grommend geluid, alsof hij snurkte. Mac legde de benen van de man recht, zijn handen gekruist op zijn buik en gaf haar de stiletto aan, die ze met haar rechterhand pakte. Ze knelde het hoofd van de man in haar linkerelleboog en hield het zo omhoog. Ze tastte met haar vingertoppen in de hals van de man naar zijn hartslag en schatte de kracht van de bloedstroom in.

Daarna stak ze de stiletto recht in de linkerhalsslagader van de man en haalde hem met een harde en snelle haal door spieren en gewrichtsbanden totdat ze het sissende geluid hoorde dat bevestigde dat de luchtpijp was doorgesneden.

III

Doordat de man bewusteloos was, waren zijn hartslag en bloeddruk laag, maar door de druk in de slagaders vormde het bloed de eerste paar tellen een fontein die tot bijna veertig centimeter van het lichaam spoot. Sylvia controleerde of ze niet door die stroom was geraakt.

‘Bingo,’ zei Mac.

Al snel verminderde de straal tot een ritmisch pulseren. Het borrelende geluid toen het met lucht vermengde bloed uit de doorgesneden keel naar buiten stroomde nam steeds verder af en hield uiteindelijk helemaal op.

‘Mooi gedaan,’ zei Mac.

Sylvia trok zich voorzichtig terug en zette de man in zittende houding tegen het goedkope hoofdeinde aan. Toen ze de handen van de man netjes op zijn buik legde, de rechter op de linker, kwam er bloed op haar armen, maar ze waste het nog niet weg.

‘Nu is het jouw beurt, liefde,’ zei ze tegen de vrouw.

Emily was dun en licht, ze ademde al bijna niet meer. Het bloed spoot nog maar amper.

‘Hoeveel champagne heeft ze eigenlijk gehad?’ vroeg Sylvia terwijl ze de handen van de vrouw netjes op haar buik legde.

Ze keek vol afkeer naar haar bebloede armen en ging onder de douche. Mac hield haar gezelschap. Ze trokken de latexhandschoenen uit. Zorgvuldig zeepten ze elkaar en de stiletto in, ze spoelden zich af en lieten het water lopen. Ze droogden

zich af met hotelhanddoeken, die ze daarna boven in Sylvia's rugzak propten. Toen kleedden ze zich aan en haalden de polaroïdcamera tevoorschijn.

Sylvia keek naar de lijken op het bed en aarzelde.

'Wat vind je ervan?' vroeg ze. 'Is het zo goed?'

Mac hief de camera. De felle flits verblindde hen even.

'Geweldig,' zei hij.

Sylvia duwde de deurkruk met haar elleboog naar beneden en ze stapten naar buiten, de verlaten gang in. Geen bewakingscamera's, dat hadden ze op weg naar boven al gezien. Mac trok zijn mouw over zijn hand en hing het bordje met NIET STOREN aan de buitenkant van de deur. De deur sloot met een bijna geluidloze klik. De nachtelijke geluiden smolten samen met de stilte. Het zwakke gekletter van de douche was net te horen boven het gesuis van het ventilatiesysteem uit.

'De trap of de lift?' vroeg Mac.

'De lift,' zei Sylvia. 'Ik ben moe.'

Ze wachtten totdat de liftdeuren weer gesloten waren voordat ze elkaar kusten.

'Ik vind het heerlijk om met jou op huwelijksreis te zijn,' zei Sylvia, en Mac glimlachte.

Donderdag 10 juni

Berlijn, Duitsland

HOOFDSTUK 1

Het uitzicht vanuit de hotelkamer bestond uit een bakstenen muur en drie vuilnisbakken. Waarschijnlijk scheen ergens daarboven nog steeds de zon, want Jacob Kanon kon net een dikke Duitse rat onderscheiden die in de linkervuilnisbak aan het feesten was.

Hij nam een grote slok uit de beker riesling.

Het was de vraag welke situatie het deprimerendst was: die voor of die achter de ruit.

Hij draaide zich om en keek neer op de foto's en kaarten waarmee het hotelbed bezaaid was.

Er was een patroon, een logica die hij niet vatte.

De moordenaars probeerden hem iets te vertellen. Die monsters die in heel Europa jonge stellen de keel doorsneden, schreeuwden hem recht in zijn gezicht iets toe. Ze brulden hun boodschap uit, maar hij verstond hen niet, hij kon de woorden niet onderscheiden. Hij begreep niet wat ze bedoelden en om hen te kunnen tegenhouden moest hij hun taal kunnen ontcijferen.

Hij dronk het laatste restje op en schonk weer wat in. Daarna zonk hij op het bed neer, waardoor de kaarten door elkaar raakten.

De hotelkamer in het voormalig communistische, oostelijke deel van Berlijn had in een vorig leven blijkbaar dienstgedaan als schoonmaakkast of afluisterhok.

Jacob Kanon, rechercheur Moordzaken bij het 32ste district van de New Yorkse politie, was ver van huis. Hij was hier om-

dat de moordenaars hem hierheen hadden gevoerd. Hij volgde hun spoor nu al zes maanden en liep voortdurend twee stappen achter, misschien zelfs drie of vier. Pas nu begon de omvang van hun waanzin een beetje tot de Europese politiekorpsen door te dringen. Omdat de moordenaars in elk land slechts één of twee moorden begingen, had het lang geduurd voordat het patroon zichtbaar was geworden. Voor de rest van de wereld dan, niet voor hem.

Hij pakte een kopie van de ansichtkaart uit Florence. Dat was de eerste. Op de kaart stond de Basilica di San Miniato al Monte afgebeeld, op de achterkant stond het welbekende citaat. Hij las de regels en nam nog een slok wijn. Hij liet de kaart vallen en pakte de volgende, en de volgende, en de volgende. Athene: een afbeelding van het Olympisch Stadion uit 2004. Salzburg: een anonieme straatopname. Madrid: Las Ventas en toen Rome, Rome, Rome...

Hij liet zijn gezicht een paar tellen in zijn handen rusten voordat hij opstond en naar het gammele bureau liep dat tegen de muur stond. Hij ging op de windsorstoel zitten en leunde met zijn ellebogen op zijn aantekeningen: de notities die hij over alle slachtoffers had gemaakt, zijn interpretatie en de broze verbanden. Over het stel in Berlijn wist hij nog maar weinig, alleen hun naam en leeftijd: Karen en Bill Cowley, beiden drieëntwintig, uit Canberra, Australië. Ze waren gedrogeerd en vermoord in hun gehuurde appartementje naast het Charitéziekenhuis, dat ze twee weken vooruitbetaald hadden, maar waarvan ze niet hadden kunnen genieten. In plaats daarvan waren ze verminkt en was hun de keel doorgesneden, op de tweede of misschien derde dag in het appartement. Het had daarna nog vier of vijf dagen geduurd voordat ze gevonden waren.

Jacob stond op, liep weer naar het bed en pakte de polaroid van het stel die aan de journalist van de *Berliner Zeitung* was gestuurd. Hier ergens liep de grens voor wat zijn hersens konden bevatten.

Waarom stuurden de moordenaars eerst een ansichtkaart en daarna gruwelijke foto's van de slachtpartij aan de media in de steden waar ze hun moorden begingen? Om mensen te choqueren? Voor eer en faam? Of hadden ze een ander doel? Waren de foto's en ansichtkaarten slechts een rookgordijn om hun werkelijke motieven te verhullen? En als dat zo was, wat zouden die dan kunnen zijn?

Hij bekeek de kaart aandachtig, de macabere compositie. Hij moest iets betekenen, maar hij begreep niet wat.

In plaats daarvan pakte hij de foto van het stel in Parijs.

Emily en Clive Spencer, net getrouwd, naast elkaar tegen een lichthouten hoofdeinde gezet, in een hotelkamer in Montparnasse. Beiden naakt. De stroom bloed die over hun romp was gelopen had zich in een plasje rond hun geslachtsorgaan verzameld, waar het was gestold.

HOOFDSTUK 2

Waarom Emily? Waarom Clive? Waaraan hadden ze dit verdiend?

Hij stak zijn hand uit naar de trouwfoto die Emily's moeder hem had gemaald.

Zij was pas 21, hij was net 30 geworden. Het was een heel mooi stel, de trouwfoto zinderde van geluk en romantiek. Clive had een rokkostuum aan en was lang en knap. Misschien was hij een tikje gezet, maar dat paste wel bij zijn imago als effectenmake-laar op de Londense beurs. Emily leek wel een sprookjesprinses, met haar haren in losse krullen om haar hoofd, klein, tenger en betoverend in haar ivoorwitte jurk. Haar ogen straalden. Nog maar een halfjaar en dan zou ze haar MBA gehaald hebben.

Ze waren elkaar tegengekomen op een nieuwjaarsfeest bij een gemeenschappelijke vriend in Notting Hill, in precies zo'n krap, trendy huisje als waar die film met Hugh Grant en Julia Roberts was opgenomen.

Emily's moeder was maar blijven huilen aan de telefoon.

Hij had haar niet kunnen troosten of helpen, hij was formeel namelijk niet eens bij deze zaak betrokken. Als Amerikaanse agent moest hij uitkijken zich niet in politiezaken van andere landen te mengen. Dat kon tot ernstige diplomatieke consequenties leiden en, erger nog, tot zijn onmiddellijke uitzetting naar de vs.

Hij opende nog een fles wijn, schonk de beker vol en liep de twee stappen naar het raam terug. De rat was weg, of het was zo

donker geworden dat hij hem niet langer kon zien.

Hij werd overspoeld door moedeloosheid, met een kracht die hem de adem benam en waardoor de wijnbeker in zijn hand trilde.

Snel sloeg hij de inhoud achterover en hij schonk zich weer bij.

Toen ging hij weer aan het bureau zitten, met zijn rug naar alle foto's en ansichtkaarten zodat hij ze niet hoefde te zien.

Misschien moest hij gaan douchen. Zich naar de gemeenschappelijke ruimte aan het eind van de gang begeven en hopen dat er nog wat warm water over was. Had hij eigenlijk wel zeep?

Hij dronk nog wat wijn.

Toen de fles leeg was, pakte hij de foto's van het dode stel in Rome. Hij legde ze voor zich op het bureau met zijn dienstwapen ernaast, zoals hij altijd deed.

Van de moord in Rome hadden de moordenaars twee foto's gestuurd, een overzichtsfoto met de beide naakte slachtoffers, maar ook een detailfoto van hun handen, de linkerhand van de vrouw en de rechter van de man.

Hij pakte de foto van de handen en streek met zijn vinger langs de contouren van de sierlijke hand van de vrouw. Hij glimlachte toen hij bij de moedervlek op de muis van haar duim kwam.

Ze speelde piano, had zich gespecialiseerd in Franz Liszt.

Hij liet de lucht uit zijn longen ontsnappen, liet de foto los en pakte zijn Glock. Het was een origineel model, uit 1983, en hij had hem al vanaf zijn eerste dag bij het korps, negentien jaar geleden. Met zijn handpalm streelde hij over het matte plastic van de pistoolgreep, hij ontgrendelde de veiligheidspal en stak de loop in zijn mond. Die smaakte naar kruid en metaal. Hij sloot zijn ogen. De kamer kantelde iets naar links doordat hij te veel riesling had gedronken.

Nee, dacht hij. Nog niet. Ik ben nog niet klaar.

Vrijdag 11 juni

Stockholm, Zweden

HOOFDSTUK 3

Samen met een uitnodiging voor een jeu-de-boulestoernooi – de nieuwsredactie tegen de afdeling sport – en een wijnproefavond met de cultuurredactie lag de ansichtkaart in de bus. Dessie Larsson kreunde hard en gooide de aankondiging van de zinloze sociale bijeenkomsten direct in de oudpapierbak. Als mensen zich nou eens wat meer op hun werk richtten in plaats van met ballen te spelen en te netwerken had deze krant misschien nog een toekomst. Zoals het er nu uitzag had ze daar grote twijfels over.

Ze wilde zich op dezelfde wijze van de ansichtkaart ontdoen als van de jeu-de-bouleswedstrijd en de dronkaards, maar ze hield zich in en bekeek hem nog een keer.

Wie stuurde er tegenwoordig eigenlijk nog een ansichtkaart? Had degene die hem had verstuurd soms niet van de digitale samenleving gehoord? Van e-mail of mms?

Ze bekeek de kaart. Het plaatje op de voorkant stelde het Stortorget voor, een plein in Gamla Stan, het historische stadscentrum van Stockholm. De zon scheen en de hemel was blauw. Er zaten ijsetende mensen op bankjes, uit de fontein in het midden spoot water. Twee auto's, een Saab en een Volvo, stonden voor de ingang van het voormalige beursgebouw, het Börshuset.

Dessie draaide de kaart om.

*TO BE OR NOT TO BE
IN STOCKHOLM,
THAT IS THE QUESTION*

WE'LL BE IN TOUCH.

Waar sloeg dat nou op?

Ze draaide de kaart weer om en bekeek de foto nogmaals, alsof die haar een verklaring zou geven voor de cryptische woorden op de achterkant. De mensen likten aan hun ijsjes en het water borrelde. De Volvo en de Saab stonden nog op dezelfde plaats.

Ze las de tekst nog een keer. Die was handgeschreven, in keurige blokletters.

Mensen zouden eens wat nuttigs met hun leven moeten doen, dacht ze en ze gooide de kaart in de oudpapierbak.

Daarna liep ze naar haar werkplek op de misdaadredactie.

‘Is er nog iets gebeurd?’ vroeg ze Forsberg, de baas van de nieuwsredactie, terwijl ze haar rugzak op het bureau neerlegde met haar fietshelm en haar windjack ernaast.

Forsberg keek haar een fractie van een seconde over zijn bril heen aan en richtte zijn aandacht toen weer op de krant die voor hem lag.

‘Hugo Bergman heeft een groot stuk geschreven, de volkspartij wil een Europese FBI en er is weer een vermoord stel gevonden. In Berlijn deze keer.’

Wat heeft Hugo Bergman nu weer voor onzin uitgekraamd? dacht Dessie en ze ging aan het bureau zitten. Ze pakte haar laptop uit haar rugzak, logde in op het netwerk van de krant en opende haar startpagina, de homepage van de krant.

Iets waar ik iets mee kan? vroeg ze zich af en ze klikte op het nieuws over de dubbele moord in Berlijn.

‘Over gestoorde idioten gesproken,’ zei Forsberg terwijl hij door de krant bladerde. ‘Wat is er mis met zulke lui?’

‘Ik ben gespecialiseerd in kleine criminelen,’ zei Dessie. ‘Niet in seriemoordenaars.’

Forsberg stond op om bij de automaat koffie te gaan halen.

De slachtoffers in Berlijn kwamen uit Australië, las Dessie. Karen en William Cowley, beiden drieëntwintig, maar al een paar jaar getrouwd. Ze waren naar Europa gegaan om het overlijden van hun zoontje te verwerken. In plaats daarvan waren ze de beruchte moordenaars tegengekomen die in heel Europa jonge stellen vermoordden.

Deze keer was de ansichtkaart naar een journalist bij een plaatselijke krant gestuurd. De afbeelding was van de plek waar Hitlers bunker had gestaan en op de achterkant stond een citaat van Shakespeare.

Dessie snakte naar adem.

To be or not to be.

Ze zag de oudpapierbak voor zich.

‘Forsberg,’ zei ze en ze klonk rustiger dan ze zich voelde. ‘Volgens mij zijn ze naar Stockholm gekomen.’

HOOFDSTUK 4

‘En u hebt geen idee waarom die kaart juist naar u is gestuurd?’

De politie had de vergaderzaal achter de sportredactie ingenomen.

Commissaris Mats Duvall zat aan de andere kant van de tafel en keek Dessie door een designerbril heen aan.

Op de tafel voor haar stond een ouderwetse bandrecorder, met een cassettebandje erin, zachtjes te snorren.

‘Geen flauw idee,’ zei Dessie.

De nieuwsredactie was afgezet. Een team technisch rechercheurs had zich over de ansichtkaart ontfermd, hem gefotografeerd en ter analyse opgestuurd. Daarna hadden ze de postkamer belegerd. Dessie wist niet wat ze daar verwachtten te vinden, maar ze hadden een heel arsenaal aan apparatuur bij zich.

‘Hebt u artikelen over deze zaak geschreven? Hebt u verslag gedaan van de andere moorden in Europa?’

Ze schudde haar hoofd.

De commissaris keek haar koel aan.

‘Mag ik u vragen verbaal te antwoorden, zodat uw stem op de band komt?’

Ze ging rechtop zitten en schraapte haar keel.

‘Nee,’ zei ze iets te hard. ‘Nee, ik heb nooit iets over deze moorden geschreven.’

‘Hebt u iets anders gedaan waardoor ze zich zo geprovoceerd voelden dat ze uitgerekend met u contact hebben gezocht?’

‘Mijn onmiskenbare charme en flexibiliteit tentoongespreid?’

Duvall tikte van alles in op een apparaatje waarvan Dessie aannam dat het een of andere elektronische blocnote was. Hij had lange smalle vingers, met gemanicuurde nagels. Hij droeg een das en een jasje, en had een roze overhemd aan.

‘Om met u verder te gaan: hoe lang werkt u al bij de *Aftonposten*?’

Dessie vouwde haar handen in haar schoot.

‘Bijna drie jaar,’ zei ze, ‘parttime. Daarnaast doe ik onderzoek.’

‘Onderzoek? Mag ik vragen waarnaar?’

‘Ik ben criminologe, met als specialisme eigendomsdelicten. Daarnaast heb ik een vervolgcursus journalistiek gedaan aan de universiteit van Stockholm, dus ik heb ook een journalistieke opleiding. Ik ben nu bezig met mijn proefschrift...’

Haar stem stierf weg. Haar proefschrift over de maatschappelijke gevolgen van woninginbraken op kleine schaal stond op een waakvlammetje, om het zacht uit te drukken. Ze had al meer dan twee jaar geen woord op papier gezet.

‘Zou u zichzelf omschrijven als een verslaggever die zich profileert of erg bekend is?’

Dessie lachte, nogal ongepast.

‘Niet echt,’ zei ze. ‘Ik schrijf niet over het nieuws, ik kom met mijn eigen verhalen. In de krant van gisteren stond bijvoorbeeld mijn interview met de inbreker Bengt. Hij is de beruchtste inbreker van Zweden. Hij is voor 318 woninginbraken veroordeeld en dan reken ik nog niet eens mee...’

Commissaris Duvall onderbrak haar en boog zich over de tafel.

‘Het gebruikelijke scenario is dat de afzenders van de ansichtkaart hun correspondentie voortzetten. Het is mogelijk dat u nog meer post gaat krijgen.’

‘Als jullie hen niet voor die tijd te pakken krijgen,’ zei ze.

Ze keek de politieman in zijn ogen. Die stonden kalm, ondoorgrondelijk achter zijn glinsterende brillenglazen.

‘We weten niet wat de beweegredenen van de moordenaars zijn,’ zei hij. ‘Ik heb met de binnenlandse veiligheidsdienst gesproken en we zijn tot het oordeel gekomen dat u op dit moment geen persoonsbeveiliging nodig hebt. Denkt u zelf dat u die nodig hebt?’

De koude rillingen liepen Dessie over de rug.

‘Nee,’ zei ze. ‘Dat denk ik niet.’

HOOFDSTUK 5

Sylvia en Mac slenterden vrolijk arm in arm door het middeleeuwse centrum van Stockholm. De smalle, met kinderkopjes geplaveide straatjes kronkelden tussen onregelmatig gevormde gebouwen door die naar elkaar overhielden. De zon brandde verzengend in een wolkeloze hemel, en Mac trok zijn overhemd uit. Sylvia streekte hem over zijn buik en kustte hem gepassioneerd.

‘Heb je trek?’ vroeg ze en ze likte hem in zijn hals.

‘Ja,’ zei hij, ‘in iets kouds.’

Ze lachte en wees. ‘Een ijsstalletje!’

De straten werden breder en kwamen uit op een driehoekig pleintje met in het midden een eeuwenoude boom. Een paar meisjes waren op de kinderkopjes aan het touwtjespringen, twee oudere mannen zaten op een bankje te schaken.

De enorme boomkruin overschaduwde het hele plein en het zonlicht maakte vlekkerige patronen op de bestrating en de gevels van de huizen. Ze kochten een ijsje en gingen op een sierlijk bankje zitten, dat misschien al honderden jaren onder die boom stond.

De lucht was helder, glashelder, en op de takken boven hun hoofd zaten vogels te zingen. Voor de rest hoorden ze geen stadsgeluiden, alleen het gelach van de meisjes en het ritmische getik van het springtouw op de stenen. Het plein was een oase, omringd door vijfhonderd jaar oude huizen in zachte kleuren, waarvan het met de mond geblazen vensterglas schitterde.